



Подагра на левия палец

от Джоузеф Хенкес, Белгия

13 Юли 2004 година

„Подаграта ми напълно изчезна”

През Май 1980 година преживях първия си пристъп на подагра. Случи се в една неделна утрин. Имах такава болка в ставата на левия ми палец на крака, че едва ходех и трябваше да използвам патерици.

Първото нещо, което ми мина през ума бе, че трябва да съм направил някакво неправилно движение с глезена. На другата сутрин, когато казах на мой колега подозренията си, той поиска да види крака ми. Показах му го и той веднага изтърси: „Имаш кралски крак!” – израз, неизвестен за мен.

Обясни ми, че е имал предвид подагра. Той познаваше една жена ревматолог и аз без да се бавя си определих среща с нея, за да се види дали наистина това е проблемът. Тя стигна до същото заключение – наистина беше подагра. Изследванията на кръвта показаха, че стойностите на пикочната киселина са 14 mg/dl, при нормални стойности за мъж – до 7 mg/dl.

Лекарката ми предписа медикаменти, за да се спре веднага болката. Взимах всекидневно хапче за понижаване стойностите на пикочна киселина, с цел предотвратяване на по-нататъшни възпаления. Освен това, тя ме посъветва да променя диетата си – без червено месо, определени сортове зеле, карантии, всички видове колбаси, червено вино, твърд алкохол и т.н.

След известно време се случи друг пристъп, въпреки редовното приемане на лекарствата. Медицинското обяснение бе, че не съм следвал стриктно диетата. Не можех да го отрека – в края на краищата, кой не би си позволил кулинарна недискретност поне веднъж?

Според традиционната медицина подаграта е заболяване на изобилието – твърде много добра храна и често пиене. Звучеше приемливо за мен, защото поради високите нива пикочна киселина в кръвта се отлагаха кристали в ставите, което причиняваше ужасната болка, която преживях.

По време на семейна почивка на белгийското крайбрежие през 1985 година, срещнахме лекар от Южна Африка, който бе завършил в Университета в Брюксел. Помолих го за съвет относно моята подагра и за популярното мнение, че вероятната причина за нея са неправилните ми хранителни и питейни навици.

Той категорично не се съгласи с мен и каза, че това няма нищо общо с яденето и пиенето. Обясни, че в Южна Африка много хора умират от глад и те определено не ядат месо или пият червено вино – а подаграта е една от най-разпространените болести там. Това ме накара да се замисля. Но какво би могъл да направи човек, ако няма никакви алтернативи, освен да гълта лекарства.

Следвайки съвета на ревматоложката аз всеки ден си пиех хапчетата за понижаване на пикочната киселина, както и други подобни по време на остър пристъп на болка. Но пристъпите се повтаряха отново и отново – може би 5-6 пъти годишно.

Подаграта от гледна точка на Германската нова медицина

При подагра са налице два вида конфликти:

1. Физически конфликт на самообезценяване, засягащ съответната скелетна част (в лечебната фаза).
2. Екзистенциален или конфликт на изоставяне (бъбречни събирателни каналчета).

Подагра се появява, когато физическото самообезценяване е решено, а екзистенциалния или конфликтът на изоставяне е все още активен.

През 1997 година въпросът за подаграта беше зададен по време на един GNM семинар. Д-р Хамер ме попита дали съм съгласен моят случай да се анализира публично от него. Веднага се съгласих. (Вече си бях направил компютърна томография.) Подаграта беше локализирана в ставата на левия палец.

Д-р Хамер погледна томографията и веднага заключи, че трябва да съм преживял конфликт на самообезценяване за левия крак, както и екзистенциален конфликт. Тогава всички ние започнахме да мислим кога такъв конфликт би могъл да се случи – съпругата ми и малкият ми син също бяха там. Всеки изказа мнението си.

Когато синът ми каза: „Ти никога не играеш футбол, но ходиш на писти за ориентиране“, ми просветна. Баща ми беше забранил да играя футбол, когато бях на 17 години, след като по-големият ми брат си беше счупил левия крак по време на мач. Това беше нашият ориентир.

Д-р Хамер попита: „А какво се случи след това?“

През 1975 година се роди първият ми син, който по-късно ни придружаваше на тези писти – жена ми винаги идваше с мен. Когато се роди и вторият ни син, стана доста трудно да взимаме и двете деца, така че жена ми беше длъжна да си остане вкъщи с тях. Това не беше най-интересното занимание за нея – да наглежда две деца, докато аз се забавлявам някъде другаде. Мирът вкъщи често беше нарушаван и аз напълно разбирам това.

Тогава дойде един ден, в който борбите вкъщи станаха прекалени за мен, аз бях толкова ядосан, че прекратих членството си в клуба по ориентиране. Това се случи на 30 Декември 1979 година и оттогава не съм участвал в никакви писти.

Това събитие е станало източникът на моя физически (спортен) конфликт на самообезценяване. Конфликтът на изоставяне е бил оставянето на жена ми вкъщи.

Казах на д-р Хамер: „Разбирам логиката Ви, но защо имам подагра само на левия палец, а не и на десния? В крайна сметка аз съм десняк и според GNM не би ли трябвало да имам подагра на десния палец – партньорската ми страна?“

Блъскахме умовете си като детективи, докато д-р Хамер не ни попита защо жена ми е трябвало да остане вкъщи. „Заради децата, разбира се“ – каза той!

И - бинго, това изказване потвърждаваше защо подаграта ми се намира на левия палец – моята майка/дете страна – защото съм десняк. При левичарите би било обратното.

Екзистенциалният конфликт и конфликтът на изоставяне засягат бъбречните събирателни каналчета и предизвикват задържане на вода. Сега можех да разбера и какво е искал да ми каже лекарят от Южна Африка, казвайки, че подаграта няма нищо общо с изобилната храна. В крайна сметка, много хора в Африка имат екзистенциални конфликти по простата причина, че те няма какво да ядат!

Откакто разбрах тези две връзки, подаграта ми изчезна напълно, дори и след като започнах да ям нормално. Ето защо искам да използвам възможността да благодаря на д-р Хамер за откритията му за Германската нова медицина, както и за съветите му към мен и семейството ми.

Преведено от оригиналния немски документ

Източник: www.LearningGNM.com